

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **J. F.**, zast. JUDr. Miroslavem Blažkem, advokátem, se sídlem Mezi Školami 2320/4, Praha 5, proti žalovanému: **ředitel Policie České republiky, Správy Západočeského kraje**, se sídlem Nádražní 2, Plzeň, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 1. 2008, č. j. 57 Ca 102/2007 - 130,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 11. 2004, č. j. 1144/2004, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Okresního ředitelství Tachov ze dne 20. 9. 2004, č. 340/2004, kterým byl žalobce propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona České národní rady č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“). Služební poměr žalobce byl podle § 108 odst. 3 téhož zákona ukončen dnem doručení rozhodnutí o propuštění. Žalovaný v odůvodnění uvedl, že žalobce svým jednáním zvláště závažným způsobem porušil služební přísahu, neboť dne 11. 7. 2004 pod vlivem alkoholu řídil motorové vozidlo a havaroval.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž namítal, že žalovaný porušil základní zásady řízení podle zákona o služebním poměru, neboť se v rozhodnutí důsledně

nevypořádal s námitkami uvedenými v odvolání žalobce. Rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odporují § 124 zákona o služebním poměru, neboť nevycházejí ze skutečného stavu věci, provedené důkazy byly nepřesně interpretovány a zkresleny a některé důkazy nebyly v rozporu s § 130 téhož zákona vůbec provedeny. Žalobce navrhl, aby krajský soud obě správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 19. 4. 2006, č. j. 58 Ca 84/2004 - 53, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 21. 9. 2007, č. j. 4 As 58/2006 - 94, tento rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud svým právním názorem zavázal krajský soud k tomu, aby při rozhodování o žalobě žalobce proti rozhodnutí žalovaného vycházel z rozhodnutí Městského úřadu Stříbro ve věci přestupku (§ 52 odst. 2 s. ř. s.).

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 9. 1. 2008, č. j. 57 Ca 102/2007 - 130, obě shora uvedená rozhodnutí služebních funkcionářů zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud současně uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 780 Kč. V odůvodnění soud uvedl, že neshledal důvody k přerušení řízení, neboť tvrzení žalovaného nepovažoval za dostatečně zásadní a intenzivní, aby mohla vést k povolení obnovy řízení ve věci přestupku žalobce, k níž žalovaný podal dne 2. 1. 2008 podnět. Krajský soud zdůraznil, že je vázán právním názorem vysloveným v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu. Konstatoval, že jednání žalobce, které vedlo ke skončení jeho služebního poměru, se skládalo ze dvou okolností: 1. řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu a 2. nepřizpůsobení rychlosti vozidla stavu vozovky a způsobení dopravní nehody. Prvotní otázkou správního řízení podle soudu bylo zjištění, zda se žalobce vytykánoho protiprávního jednání prokazatelně dopustil, teprve poté posouzení, zda dosáhlo takového stupně, že se jednalo o porušení služební přísahy zvláště závažným způsobem. Soud podotkl, že pro stejný skutek bylo proti žalobci vedeno přestupkové řízení, které Městský úřad Stříbro rozhodnutím č. j. 2593/SPO/04-192-Ši, ze dne 27. 1. 2005, zastavil, neboť spáchání skutku, o němž se přestupkové řízení vedlo, se nepodařilo prokázat. Krajský soud byl vázán tím, že přestupkové řízení bylo vůči žalobci pravomocně zastaveno, protože předmětný skutek nebyl žalobci v přestupkovém řízení prokázán. Správní spis neobsahuje žádný přímý důkaz o tom, že žalobci bylo vytykáno jednání skutečně prokázáno. Žalobce takové jednání popírá, nevybavil si požití alkoholických nápojů a jeho tvrzení lékaři záchranné služby, že přijel ze dola, nedokazuje, že vozidlo skutečně řídil a nehodu způsobil. Soud konstatoval, že nebyl zjištěn žádný svědek dopravní nehody, žalobce byl nalezen mimo havarované vozidlo, policie neprovedla prověření okolí dopravní nehody s cílem zjistit, kolik osob v havarovaném vozidle cestovalo, a žalobce nikdo neviděl nasedat a řídit jeho automobil. Prokázaná existence alkoholu v krvi žalobce rovněž neprokazuje jednání, pro které s ním byl skončen služební poměr. Krajský soud s odkazem na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že v právním státě nelze připustit, aby existovala dvě správní rozhodnutí, která by z podobných skutkových zjištění činila diametrálně odlišné závěry. Soud shrnul, že ve správních spisech žalovaného a správního orgánu prvního stupně není založen žádný přímý důkaz o tom, že se žalobce dopustil skutku, pro který byl propuštěn ze služebního poměru, ani nepřímé důkazy neutvořily uzavřený okruh, z něhož by bylo možno

jednoznačně konstatovat, že se žalobce dopustil skutku, jenž byl výše popsán. Krajský soud shledal, že napadené rozhodnutí žalovaného, stejně jako rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nevycházelo ze skutečného stavu věci, čímž byl porušen § 124 odst. 1 zákona o služebním poměru. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo zatíženo vadou řízení, jež měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Toto pochybení nenapravit ani žalovaný v odvolacím řízení, a proto je i jeho rozhodnutí zatíženo stejnou právní vadou. Soud uzavřel, že žaloba byla důvodná, proto rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení [§ 78 odst. 1, 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, ve které namítal, že se krajský soud důsledně neřídil závazným právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 58/2006, resp. při jeho aplikaci závažným způsobem pochybil. Z právního názoru krajský soud převzal pouze jedinou větu, která mu ukládá povinnost při rozhodování o žalobě vycházet z rozhodnutí Městského úřadu Stříbro ve věci přestupku, tuto větu však nesprávně aplikoval, zcela bez ohledu na jakýkoliv kontext s nastíněnými právními názory. Stěžovatel konstatoval, že výrazy „vázan“ a „vychází“ užívané v § 52 odst. 2 s. ř. s. nelze v žádném případě stavět na roveň, a nelze tedy jiné rozhodnutí (rozhodnutí Městského úřadu Stříbro) automaticky brát za závazné. Pojem „vycházet z rozhodnutí“ podle stěžovatele implikuje povinnost soudu zhodnotit takové existující rozhodnutí, včetně skutečností v něm tvrzených, posoudit případné vady takového rozhodnutí, ale dává soudu možnost k takovému rozhodnutí nepřihlídnout; vše samozřejmě s řádným odůvodněním. Nejvyšší správní soud krajskému soudu vytkl, že se nezabýval vzájemným rozporem dvou pravomocných správních rozhodnutí. V napadeném rozsudku krajský soud sklouzl k opačnému extrému, když přijal veškeré skutečnosti tvrzené v rozhodnutí o přestupku. Stěžovatel zdůraznil, že nelze tvrdit, že oba správní orgány vycházely z podobných skutkových zjištění, neboť výpovědi totožných svědků se v závažných bodech diametrálně odlišovaly, na což stěžovatel opakovaně poukazoval. Krajský soud nedostal své povinnosti s existujícími rozpory se náležitě vypořádat, neboť nezdůvodnil, proč přikládal větší váhu rozhodnutí Městského úřadu Stříbro, převzal skutečnosti v něm obsažené a zcela pominul, jak se s těmito skutečnostmi vypořádal žalovaný. Právní názor Nejvyššího správního soudu nemůže podle stěžovatele takový postup ospravedlnit. Je otázkou, z jakého důvodu krajský soud upřednostnil výpovědi svědků učiněné s půlročním odstupem oproti výpovědím týchž svědků, které učinili bezprostředně po události, o níž podávali svědectví. Stěžovatel poukázal na skutečnost, že se svědci se žalobcem znají, a proto zde byla s ohledem na uplynulou dobu reálná možnost jejich ovlivnění. Stěžovatel namítal, že krajský soud svým rozsudkem postavil rozhodnutí ve věci přestupku, z něhož vycházel, do pozice nicotného rozhodnutí, protože žalobce nikdy nepřestal být policistou a jednání příslušníků bezpečnostních sborů, mající znaky přestupku, projedná podle zvláštního předpisu správní orgán tímto předpisem určený. Stěžovatel podotkl, že ve věci přestupku rozhodoval pracovník, u něhož byla dána důvodná pochybnost o nepodjatosti; žalobce výslovně připustil, že tohoto pracovníka zná. Stěžovatel zmínil původní rozsudek krajského soudu, v němž soud vyslovil, že správní rozhodnutí sice bylo vydáno na základě nepřímých důkazů, avšak tyto důkazy jsou přesvědčivé a tvoří uzavřený okruh. Diametrálně odlišné stanovisko vyjádřené v napadeném rozsudku krajský soud podle stěžovatele zřejmě zaujal

výlučně na základě toho, že titíž svědci, kteří vypovídali v řízení o propuštění ze služebního poměru, učinili před Městským úřadem Stříbro podstatně odlišné výpovědi. Krajský soud si tak mylně vyložil závazný právní názor Nejvyššího správního soudu jako pokyn k tomu, aby ve věci samé rozhodl jinak než předtím; podle stěžovatele však šlo pouze o pokyn k odstranění vady, která nemusela mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Nejvyšší správní soud totiž svým rozsudkem nezpochybnil provedené důkazy a skutková zjištění z nich vyplývající. Stěžovatel namítal, že soud nesprávným výkladem rozsudku Nejvyššího správního soudu a následným postupem při hodnocení důkazů porušil princip právní jistoty a zasáhl do práva stěžovatele na spravedlivý proces, garantovaného Listinou základních práv a svobod. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Dne 19. 3. 2008 byl spis krajského soudu předložen Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil přípustnost kasační stížnosti a shledal, že stěžovatel namítá, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle kterého *kasační stížnost je dále nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu*, proto věcnému projednání kasační stížnosti nebrání.

Napadený rozsudek Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Z kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle kterého *kasační stížnost lze podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že žalobce byl ze služebního poměru propuštěn s odůvodněním, že svým jednáním zvláště závažným způsobem porušil služební přísahu, neboť dne 11. 7. 2004 pod vlivem alkoholu řídil motorové vozidlo a havaroval. Žalobce ovšem v průběhu správního řízení (i později v řízení před soudem) konzistentně tvrdil, že vozidlo neřídil. Podle úředních záznamů a protokolů o podání vysvětlení, obsažených ve správním spisu, žádná z vyslechnutých osob neviděla žalobce před nehodou řídit motorové vozidlo, do vozidla nastupovat, ani z něj vystupovat. Příímý svědek nehody šetřením zjištěn nebyl. Po nehodě byl žalobce nalezen mimo vozidlo, jež podle fotodokumentace a výpovědi F. P., nar. X, mělo otevřené oboje přední dveře. Bezprostředně po nehodě F. P., nar. X, a F. P., nar. X, bez kladného výsledku prověřili, zda se v okolí nenachází další osoba. F. P., nar. X, dále uvedl, že žalobce byl ve vozidle pravděpodobně sám, neboť měl na všech sedadlech kromě sedadla řidiče uloženy různé předměty, které vylučovaly možné sezení dalších osob. Podle fotodokumentace z místa

dopravní nehody ovšem byla obě přední sedadla prázdná. MUDr. B. D., který na místě nehody žalobce ošetřoval, uvedl, že žalobce hovořil zmateně, byl dezorientován v čase i místě a na dotaz, jak se na místo havárie dostal, odpověděl, že přijel zezdola. Podobně vypovídal též řidič sanity J. Č., který rovněž slyšel žalobce hovořit o tom, že přijel zezdola. V nemocnici žalobce ošetřujícímu lékaři MUDr. B. D. sdělil, že si nepamatuje, že by s někým ve vozidle jel, ani že vozidlo sám řídil.

Z rozhodnutí Městského úřadu Stříbro ze dne 27. 1. 2005, č. j. 2593/SPO/04-192-Ši, Nejvyšší správní soud zjistil, že v řízení o přestupku se nepodařilo prokázat, že žalobce skutečně motorové vozidlo řídil. V tomto řízení správní orgán vycházel ze stejných důkazních prostředků, které pouze doplnil o svědecké výpovědi některých osob, jež dříve k věci podaly vysvětlení.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle své konstantní judikatury *Nejvyšší správní soud je v řízení o opětovné kasační stížnosti vázán závazným právním názorem, který sám v téže věci vyslovil v předchozím zrušujícím rozsudku, neboť i přípustnost samotné opětovné kasační stížnosti je omezena na důvody, které Nejvyšší správní soud v téže věci dosud nevyřešil [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.] ... (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, schválené k publikaci ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, dosud nepublikované).*

Z citovaného judikátu je zřejmé, že Nejvyšší správní soud je v projednávané věci vázán právním názorem vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku, tedy v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2007, č. j. 4 As 58/2006 - 94, a stěžovateli nepřísluší se závěry obsaženými v tomto rozhodnutí polemizovat.

Ve zmíněném rozsudku Nejvyšší správní soud poukázal na to, že smyslem ustanovení § 52 odst. 2 s. ř. s. je zajistit soulad jednotlivých vzájemně souvisejících rozhodnutí, tzn. zabezpečit obsahovou shodu různých aktů veřejné správy, které se týkají podobné otázky. *V právním státě totiž ...nelze připustit, aby existovala dvě správní rozhodnutí, která by z podobných skutkových zjištění činila diametrálně odlišné závěry. Pokud soud takové rozpory zjistí, musí se s nimi náležitě vypořádat a svůj postup musí patřičně zdůvodnit. ...V řízení o přestupku ...správní orgán dospěl k závěru, že se nepodařilo prokázat, že ... (žalobce) skutečně motorové vozidlo řídil. Tuto skutečnost měl krajský soud zahrnout do svých úvah o tom, zda přezkoumávané rozhodnutí vychází ze skutečného stavu věci, tj. zda bylo vydáno v souladu s ustanovením § 124 odst. 1 zákona o služebním poměru. To však krajský soud neučinil a k existenci rozhodnutí o přestupku toliko konstatoval, že přestupkové řízení bylo skončeno po právní moci rozhodnutí žalovaného a porušení služební přísahy nespočívalo v tom, že se ... (žalobce) dopustil přestupku. Nejvyšší správní soud označil za rozhodující skutečnost, že jak rozhodnutí podrobené soudnímu přezkumu, tak zmíněné rozhodnutí o přestupku se týkají téhož skutku, kterého se ... (žalobce) podle jednoho rozhodnutí dopustil, což se ovšem podle druhého rozhodnutí nepodařilo prokázat. Nejvyšší správní soud uzavřel, že Krajský soud v Plzni porušil povinnost vycházet z rozhodnutí o jiných otázkách, než kterými je vázán, neboť se v napadeném rozsudku patřičně nevypořádal s rozhodnutím Městského úřadu Stříbro o přestupku, které se bezprostředně dotýkalo soudem přezkoumávaného rozhodnutí o propuštění*

...(žalobce) ze služebního poměru. Tímto postupem zatížil soud řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší správní soud právním názorem zavázal krajský soud k tomu, aby při rozhodování o žalobě ...proti rozhodnutí žalovaného vycházel z rozhodnutí Městského úřadu Stříbro ve věci přestupku (§ 52 odst. 2 s. ř. s.).

Námítce stěžovatele, že krajský soud převzal z tohoto právního názoru pouze jedinou větu, kterou nesprávně aplikoval, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Krajský soud totiž naopak důsledně vycházel z celého odůvodnění citovaného kasačního rozsudku a dospěl ke správnému závěru, že napadené rozhodnutí nevycházelo ze skutečného stavu věci, čímž došlo k porušení § 124 odst. 1 zákona o služebním poměru.

Ze shora nastíněného podstatného obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru, i žalobou napadené rozhodnutí stěžovatele, je vystavěno pouze na nepřímých důkazech. Rozhodnutí lze pochopitelně opřít výlučně o důkazy nepřímé, ovšem jen za předpokladu, že tvoří ve svém souhrnu logickou, ničím nenarušenou a uzavřenou soustavu důkazů vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících, které v celku shodně a spolehlivě dokazují skutečnost, nebo skutečnosti, jež jsou v takovém příčinném vztahu, že z nich lze dovodit jen jediný závěr a současně vyloučit možnost jiného závěru. Toto obecné pravidlo o používání nepřímých důkazů nepochybně dopadá i na posuzovaný případ.

Pokud z provedených nepřímých důkazů učinili služební funkcionáři závěr, že žalobce vozidlo řídil, a Městský úřad Stříbro na základě týchž důkazů doplněných o svědecké výpovědi shledal, že žalobci nelze jednoznačně prokázat řízení motorového vozidla, a proto řízení o přestupku zastavil, je podle názoru Nejvyššího správního soudu evidentní, že rozhodnutí, z něhož byl krajský soud povinen vycházet, zpochybňuje správnost úsudku služebních funkcionářů. Rozhodnutí Městského úřadu Stříbro současně nasvědčuje tomu, že na základě nepřímých důkazů provedených v řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru, nelze vyloučit závěr, že žalobce vozidlo neřídil.

S ohledem na shora uvedené proto krajský soud správně vyslovil, že skutek, jenž v konečném důsledku vedl k propuštění žalobce ze služebního poměru, nebyl žalobci prokázán a opatřené nepřímé důkazy byly nepřesně vyloženy, neboť netvořily uzavřený okruh, z něhož by bylo patrné, že se žalobce skutku dopustil.

Pro závěr o tom, že žalobce havarované vozidlo řídil, svědčí pouze tvrzení F. P., nar. X, a F. P., nar. X, že v krátké době po nehodě v jejím okolí nenašli jinou osobu, a výpověď MUDr. B. D. a J. Č., podle kterých žalobce uvedl, že přijel zezdola. Okolí místa nehody P. prověřovali krátce po jejím vzniku, přesto nelze vyloučit, že řidič vozidla stihl utéct nebo se někde schovat. V této souvislosti nutno zdůraznit, že důvodem prohlídky nejbližšího okolí byla podle svědka F. P., nar. X, skutečnost, že zaznamenal, že u havarovaného vozidla jsou otevřeny oboje přední dveře, a proto se domníval, že ve vozidle mohla cestovat ještě jedna osoba. Lékař, který žalobce na místě ošetřoval, i řidič sanity vypověděli, že žalobce byl zmatený a dezorientovaný v místě a čase, proto jeho tvrzení, že přijel zezdola, nemusí mít s dopravní nehodou žádnou souvislost. Argument, že ve vozidle mohl jet pouze řidič, neboť na všech sedadlech kromě sedadla řidiče byly uloženy různé

předměty, které vylučovaly možné sezení dalších osob, je přitom vyvrácen pořízenou fotodokumentací.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že všechna tato zjištění nevedou pouze k jedinému závěru o tom, že žalobce vozidlo řídil, a rozhodně nevylučují variantu, že tomu tak nebylo. Služební funkcionáři tedy nezjistili skutečný stav věci a porušili ustanovení § 124 odst. 1 zákona o služebním poměru, proto musel krajský soud shledat žalobu důvodnou a rozhodnutí stěžovatele zrušit.

K námitce stěžovatele, že krajský soud přijal veškeré skutečnosti tvrzené v rozhodnutí o přestupku a nezdůvodnil, proč přikládal větší váhu rozhodnutí Městského úřadu Stříbro, Nejvyšší správní soud znovu podotýká, že krajský soud vycházející z pravomocného rozhodnutí o přestupku správně vyhodnotil, že nepřímé důkazy, jimiž služební funkcionáři argumentovali, netvořily uzavřený okruh ústící v jednoznačný závěr, že se žalobce dopustil popsání skutku. Tomu pak odpovídá výsledek přestupkového řízení vedeného Městským úřadem Stříbro. Ke shodnému závěru by však soud musel dospět i v situaci, kdy by rozhodnutím o přestupku nedisponoval, neboť služební funkcionářům se zcela evidentně nepodařilo věrohodně vyvrátit tvrzení žalobce, že vozidlo neřídil.

Zpochybňuje-li stěžovatel podobnost skutkových zjištění v přestupkovém řízení a v řízení o propuštění ze služebního poměru, Nejvyšší správní soud konstatuje, že v přestupkovém řízení bylo dokazování doplněno o svědecké výpovědi některých osob, s nimiž byly původně sepsány protokoly o podání vysvětlení. Z hlediska hodnocení výpovědí svědků je třeba zdůraznit, že tento důkazní prostředek je pořizován po poučení svědka mimo jiné o povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčovat a po poučení o trestněprávních následcích případné nepravdivé výpovědi. Z tohoto důvodu musí být výpovědi svědka, nebyla-li relevantními argumenty zpochybněna či vyvrácena, přikládán větší význam než protokolu o podání vysvětlení.

Argument stěžovatele, že se svědci se žalobcem znají, a proto zde byla reálná možnost jejich ovlivnění, Nejvyšší správní soud nepovažuje za podstatný, neboť ani vysvětlení podané těmito svědky v řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru, tedy podle stěžovatele zřejmě před možným ovlivněním, nepostačovalo pro závěr, že žalobce motorové vozidlo řídil a dopustil se jednání, pro které byl ze služebního poměru propuštěn.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku, že krajský soud svým rozsudkem postavil rozhodnutí ve věci přestupku do pozice nicotného rozhodnutí, protože žalobce nikdy nepřestal být policistou. Z nicotného rozhodnutí soud pochopitelně vycházet nemůže, taková situace ovšem v projednávané věci nenastala. Ke dni vydání napadeného rozsudku (9. 1. 2008) totiž bylo rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru v právní moci, neboť k jeho zrušení došlo až právní mocí napadeného rozsudku (22. 1. 2008). Rozhodnutí o přestupku proto v době, kdy z něj krajský soud vycházel, nicotné nebylo.

Stěžovatelem tvrzená důvodná pochybnost o nepodjatosti pracovníka Městského úřadu Stříbro, který o přestupku rozhodoval, nic nemění na správnosti závěru krajského soudu, že nepřímé důkazy shromážděné služebními funkcionáři nevedou k jednoznačnému závěru, že se žalobce dopustil jednání, pro které byl propuštěn ze služebního poměru, neboť současně nevylučují možnost, že žalobce vozidlo neřídil, a tedy se popsaného jednání nedopustil.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s argumenty spočívajícími v porovnání původního zamítavého rozsudku krajského soudu a rozsudku nyní napadeného kasační stížností. Původní rozsudek Nejvyšší správní soud pro vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, zrušil, aniž zkoumal správnost závěrů v něm obsažených, neboť zjistil, že krajský soud v rozporu s § 52 odst. 2 s. ř. s. při svém rozhodování nevycházel z rozhodnutí Městského úřadu Stříbro. Nelze proto tvrdit, že Nejvyšší správní soud svým rozsudkem nezpochybnil provedené důkazy a skutková zjištění z nich vyplývající, neboť Nejvyšší správní soud se těmito skutečnostmi ve svém kasačním rozsudku vůbec nezabýval.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud si závazný právní názor Nejvyššího správního soudu vyložil zcela správně a nedopustil se žádného z tvrzených pochybení. Svým postupem při hodnocení důkazů, ani svým rozhodnutím krajský soud neporušil princip právní jistoty a nezasáhl do práv stěžovatele, která mu v soudním řízení správním přiznávají právní předpisy. Nejvyšší správní soud současně podotýká, že namítané právo na spravedlivý proces, garantované Listinou základních práv a svobod, patří mezi základní lidská práva, která správním orgánům nepřísluší.

Nejvyšší správní soud shledal kasační námitky nedůvodnými, kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyl prokázán, a proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 1. 2008, č. j. 57 Ca 102/2007 - 130, jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož zákona. Protože úspěšnému žalobci v tomto stádiu řízení žádné náklady nevznikly a stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2009

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu